

ÎNVĂȚĂMÂNTUL RELIGIOS: COMUNIUNE SAU SEGREGARE?

„Voi însă să nu vă numiți rabi,
că unul este Învățătorul vostru:
Hristos, iar voi toți sunteți frați.“
(Mt. 23, 8)

†Ioan
Mitropolitul Banatului

Hristos, Fiul lui Dumnezeu întrupat din Fecioara Maria, a fost cunoscut în lume mai întâi ca Învățător. El a adus acea învățătură care îi conferă omului posibilitatea cunoașterii lui Dumnezeu, Creatorul său.

Hristos a venit în lume întemeind astfel o școală a veșniciei.

În Vechiul Testament învățătura și înțelepciunea sunt puse într-o raportare directă cu Dumnezeu: „Frica de Dumnezeu este învățătură și înțelepciune.“ (Pilde 15, 33).

Hristos pune pe o nouă temelie relația dintre învățătură și înțelepciune. Pentru El, la baza învățaturii și înțelepciunii stau iubirea și jertfa Sa.

Hristos a învățat mulțimile de oameni în sinagogă, pe Muntele Fericirilor, pe malul Mării Galileii, dar și pe Cruce.

Aici a grăit una din cele mai importante învățături pe care a vrut să o lase oamenilor și anume iertarea.

Pentru Hristos, Crucea a fost altar de jertfă, dar și ultimul amvon din viața Sa pământească.

Hristos ne-a învățat să ne jertfăm, să iertăm și să iubim. Aceste virtuți stau la baza învățaturii creștine.

Verbele „a învăța“ și „a educa“ au apărut chiar în zorii culturii și ai civilizației, la popoarele antice. Astfel, învățământul a fost vectorul care a dat sens unei culturi.

De-a lungul vremii, s-a dovedit că setea de cunoaștere și de căutare a adevărului a fost un element de progres.

Cunoașterea s-a îndreptat, pe de o parte, spre cercetarea lumii, a legilor fizicii și ale biologiei, iar pe de altă parte, spre căutarea adevărului existențial al omului și al vieții în general.

Iată cum a apărut, chiar în zorii civilizației, setea de adevăr a omului.

Omul, coroană a creației, căzând din înălțimea la care-l așezase Dumnezeu, a încercat, prin puterile sale, să ajungă din nou în Paradisul pierdut. Dar întu-nericul se așezase în mintea sa, încât omul nu mai putea afla singur „Calea, Adevărul și Viața.“ (Ioan 14, 6). Pierduse și Calea și Adevărul și Viața, adică Îl pierduse pe Dumnezeu, Creatorul Său.

Hristos îl învață pe om cum să găsească acea cale spre Adevăr și Aceasta îl va face liber, adică nemuritor.

Iată ce școală a întemeiat Hristos pe pământ: școala nemuririi!

În școlile noastre creștine tânărul trebuie conștientizat că sensul învățaturii creștine este îndreptat către nemurire, către veșnicie.

Ce fel de veșnicie?!

Aceasta rămâne la alegerea sa: „Dacă vrea cineva să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie.“ (Mt. 16, 24).

Făcând o radiografie sociologică vedem că pe niciun frontispiciu al vreunei instituții pământene nu scrie: Școala nemurii.

Și totuși ea există în societatea umană, îndeosebi în cea creștină. Temelia ei stă în familia creștină, în Sfânta Biserică și apoi, sub un accentuat semn de întrebare, în unitățile de învățământ.

Este important de studiat științele pozitive, căci prin ele, într-un fel, se descoperă o parte din minunata lucrare a lui Dumnezeu în creația Sa.

Dumnezeu îi descoperă omului energiile Sale puse la temelia materiei.

Omul, ca ființă dihotomică, este și el în centrul cercetării științelor pozitive care, în unele cazuri, se opresc la un orizont pe care îl numim, atât de straniu, cenușă.

Științele pozitive pot naufragia de multe ori pe un țărm plin cu cenușă.

Dumnezeu n-a creat pământul pentru a deveni un muzeu de antropologie.

Ce trist ar fi ca pământul să fi rămas cel mai mare cimitir din univers.

Fizicianului care, la candela credinței, studiază tainele din spațiul subatomic, Dumnezeu îi descoperă puterea cuvântului Său așezat în aceste spații subato-mice din momentul creației.

Sunt fascinante teoriile referitoare la curbarea timpului și a spațiului, dar dacă nu sunt prezentate tânărului în lumina credinței într-un Dumnezeu Atotputernic în lucrarea Sa creatoare, ele pot rămâne doar o informație rece în arhiva timpului.

O cercetare științifică făcută fără lumina de la candela credinței, nu va putea înțelege sensul profund al luminii.

Lumina studiată doar sub aspect fonic nu va putea explica niciodată taina luminii de pe Tabor, taina luminii celei dumnezeiești.

„Eu sunt Lumina lumii; cel care Îmi urmează Mie nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții.“ (Ioan 8, 12).

Sfinții Apostoli au văzut umbra luminii lui Dumnezeu.

Ce fel de lumină pun astăzi dascălii în mintea tinerilor?!

Lumină de esență fonică sau lumina lui Hristos, Care este Lumina luminii?

Dascălul care predă Religia creștină trebuie să semene lumina lui Hristos în mintea ucenicilor săi.

Hristos este în același timp și lumina și izvorul vieții.

De aceea, Hristos trebuie împărțit tinerilor dacă voim să avem o generație a luminii, care să se îndrepte spre veșnicia luminii celei neînserate.

Hristos ne-a lăsat o candelă aprinsă, din care să luăm și noi lumină. Această candelă va arde până la sfârșitul veacurilor, căci El a pus în ea Sângele Său.

Evanghelia lui Hristos este nimbul acestei lumini. De aici au luat lumină Sfinții Apostoli, ucenicii și apoi mulțimea sfinților care au ars ca niște torțe vii în fața lumii, nemistându-se.

Când se seamănă lumina?!

Unii zic că doar după ce omul trage optsprezece brazde din viața sa.

Ce ar fi dacă, tot atunci, Dumnezeu i-ar da omului suflet?

Până atunci omul ar fi doar o țărână verticală.

Întrucât Dumnezeu seamănă sufletul în țărână încă de la zămislire, de ce nu i s-ar semăna în minte și lumina Evangheliei lui Hristos, chiar din fragedă pruncie?

Există astăzi o legislație internațională care are ca obiect de studiu drepturile copilului încă nenăscut. Dreptul la viață a celui zămislit.

De ce n-am avea dreptul de a semăna lumina în mintea unui copil, chiar din zorii dimineții vieții sale?

Sunt tot mai mulți psihologi care vorbesc despre educația mamei și a copilului încă de la geneza fătului.

Deci teoria celor optsprezece brazde nu poate fi luată în seamă.

De ce nu doresc unii a se împărtași din lumină?

Soarele își revarsă lumina și peste trandafirul îmbobocit și peste cel care își arată frumusețea sa grădinarului.

Societatea de astăzi trebuie să-și pună întrebarea ce fel de om dorește să lase în urma ei.

Un om al fatalismului sau o societate care privește dincolo de asfințitul soarelui?

Societatea contemporană este responsabilă de viitorul ființei umane și al acestei minunate planete albastre, de unde Dumnezeu Își ia sfinți pentru Raiul bucuriei Sale.

Despre Sahara se spune că este cel mai mare deșert. Se pare însă că cel mai mare deșert începe din inima omului.

Dacă în Sahara se poate supraviețui, în deșertul inimii omului, Hristos nu poate locui.

România este o țară multiconfesională din punct de vedere al religiei creștine, dar și cu oameni ce aparțin altor religii.

Elementul religios a generat la noi un consens în ceea ce privește împărtășirea valorilor morale specifice, încă din fragedă pruncie.

Libertatea de conștiință și de exprimare religioasă, garantată de Constituția României, creează cadrul legal de împărtășire a valorilor morale tinerilor. Însă legea fundamentală creștină nu obligă, ci lasă la latitudinea omului modul de abordare a împărtășirii luminii credinței.

În cadrul instituțional al școlii, fiind afectată o oră de religie din săptămână, se dă posibilitatea școlărilor de a realiza o comuniune binecuvântată sub conducerea unui profesor de religie.

Aici se face împărtășirea din cuvânt și se prezintă aspecte din realitatea creației și despre mântuirea omului.

Școlarii sunt în aceeași corabie și se îndreaptă cu dascălul lor spre noi limanuri de cunoaștere. Ei bat la porțile veșniciei.

Clasa devine pentru o oră biserică, devine casa lui Dumnezeu, casa în care coboară Dumnezeu și sfinții Săi.

Astăzi, Hristos este acceptat ca Dascăl în școlile noastre românești.

Hristos dorește a Se împărtăși tuturor tinerilor. Însă multiconfesionalismul desparte unitatea unei clase de școlari.

Mai greu este când unii părinți, care își asumă dreptul chiar și asupra minții și sufletului copiilor lor, îi condamnă la necunoașterea lui Dumnezeu.

Ce poate fi mai grav în viața unui copil decât condamnarea la necunoaștere.

Hristos dorește realizarea unei comunități de iubire în duhul păcii, al respectului și al întraajutorării semenilor.

Azi societatea umană este segregată de: diferite curente ideologice, de diviziunea muncii și de accesul limitat al unor categorii sociale la bunurile materiale ale societății.

Oare și în școală să încurajăm segregarea unui grup de copii atât de inocenți?!

Chiar din timpul școlii să se împartă copiii în creștini și ateï?!

Nu-i lăsăm să iubească așa cum iubesc îngerii.

Unii oameni, dacă ar putea, I-ar interzice chiar lui Dumnezeu să le dea suflet fiilor lor la zămislire.

Până unde, dragi părinți?

Sub aspect sociologic am trăit drama separării elevilor în eparhia care mi-a fost încredințată spre păstorie douăzeci de ani.

Până la o vreme copiii români și unguri învățau în aceeași școală, dar a venit cineva cu barda și i-a separat.

Așa a început adâncirea unui proces de segregare etnică și cu efecte grave pentru o societate multietnică.

Dacă acolo erau despărțiți copii de copii, azi se încearcă, prin anumiți vectori de opinie publică, despărțirea copiilor de Dumnezeu.

Aceasta nu mai este o dramă, ci o tragedie a cărei cortină se trage dincolo de timp.

Iubiți părinți, nu vă lăsați pruncii să fie actorii acestei tragedii, căci ea nu se joacă decât o dată în viața unui om.

Dumnezeu n-a creat omul pentru a fi actorul acestei tragedii, ci pentru a fi în comuniunea iubirii Sale.